Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
М. ВОВЕК
представено на 7 май 2019 година[1]

Дело C-347/18

Alessandro Salvoni
срещу
Anna Maria Fiermonte

(Преюдициално запитване, отправено от Tribunale di Milano (Районен съд Милано, Италия)

„Съдебно сътрудничество по граждански дела — Регламент (ЕС) № 1215/2012 — Член 53 — Удостоверение, с което се удостоверява, че решението на съда по произход е изпълняемо — Процедура — Правомощия на съда по произход — Защита на потребителите — Член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз“

I. Въведение

1. Съгласно системата, установена с Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (преработен текст)[2], решение, постановено от съдилищата на държава членка, се признава в останалите държави членки без изискване за специално производство. Ако същото е изпълняемо в държавата членка по произход, то ще бъде изпълняемо в останалите държави членки, без да е необходимо производство по екзекватура.

2. За да се изпълни в държава членка съдебно решение, постановено в друга държава членка, молителят все пак трябва да представи на компетентния орган по изпълнение препис от решението и удостоверение — издадено съгласно член 53 от Регламент № 1215/2012 — с което се удостоверява, че съдебното решение е изпълняемо и което съдържа извлечение от решението (наричано по-нататък „удостоверението по член 53“).

3. Какъв точно е характерът на това производство и какви са правомощията на съда по произход по отношение на него? По същество това са въпросите, повдигнати от Tribunale di Milano (Районен съд Милано, Италия) в настоящото преюдициално запитване. По-специално запитващата юрисдикция иска да се установи дали съдът по произход, на който е възложено издаването на удостоверението по член 53, може служебно да провери дали решението, чието изпълнение се иска, е издадено в нарушение на правилата за компетентност по отношение на потребителските договори, така че да може, когато е уместно, да информира потребителя за евентуално такова нарушение и да му даде възможност да прецени дали да се противопостави на изпълнението на решението в сезираната държава членка.

1 Език на оригиналния текст: английски.

2 ОВ L 351, 2012 г., стр. 1 (известен също като „Регламент „Брюксел Ia“).

II. Правото на Съюза

4. Съображение 26 от Регламент № 1215/2012 гласи:

„Взаимното доверие в правораздаването в Съюза обосновава принципа, че съдебните решения, постановени в държава членка, следва да бъдат признати във всички държави членки, без за това да е необходима специална процедура. Освен това целта трансграничните съдебни спорове да приключват по-бързо и да са свързани с по-малко разходи е основание за премахване на декларацията за изпълняемост преди изпълнението на съдебните решения в сезираната държава членка. Поради това съдебните решения, постановени от съдилищата на държава членка, следва да бъдат разглеждани като постановени в сезираната държава членка“.

5. Член 17, параграф 1 от Регламент № 1215/2012 гласи:

„По отношение на дела във връзка с договор, сключен от лице — потребител, за цел, която може да се приеме, че е извън неговата търговска дейност или професия, компетентността се определя от настоящия раздел, без да се засягат член 6 и член 7, точка 5, ако:

[…]

в) във всички останали случаи, договорът е сключен с лице, което извършва търговски или професионални дейности в държавата членка, където потребителят има местоживеене, или което с всички средства насочва тези дейности към тази държава членка или към няколко държави, включително тази държава членка, и договорът попада в обхвата на тези дейности“.

6. Съгласно член 18, параграф 2 от Регламент № 1215/2012 „[д]ругата страна по договора може да предяви иск срещу потребител само в съдилищата на държавата членка, където има местоживеене потребителят“.

7. Член 42, параграф 1 от Регламент № 1215/2012 гласи:

„За целите на изпълнението в държава членка на съдебно решение, постановено в друга държава членка, молителят представя на компетентния орган по изпълнение на решението:

а) препис от съдебното решение, което отговаря на необходимите условия за установяване на автентичността му; и

б) удостоверение, издадено съгласно член 53, с което се удостоверява, че съдебното решение е изпълняемо и което съдържа извлечение от съдебното решение, както и съответната информация относно възстановяемите процесуални разходи и начислената лихва по целесъобразност“.

8. Член 45, параграф 1 от Регламент № 1215/2012 гласи:

„По молба от заинтересована страна признаването на съдебно решение се отказва:

[…]

д) ако съдебното решение е в противоречие с:

i) раздели 3, 4 или 5 от глава II, когато притежателят на полицата, застрахованото лице, третото ползващо се лице по застрахователен договор, увредената страна, потребителят, работникът или служителят са ответници; […]“.

9. Съгласно член 46 от Регламент № 1215/2012 „[п]о молба на лицето, срещу което се иска изпълнение, изпълнението на съдебно решение се отказва, ако се установи едно от основанията, посочени в член 45“.

10. Съгласно член 53 от Регламент № 1215/2012 „[п]о искане на заинтересована страна съдът по произход издава удостоверение посредством формуляра, установен в приложение I“.

III. Фактите, главното производство и преюдициалният въпрос

11. С искова молба, подадена на 3 ноември 2015 г., г-н Alessandro Salvoni, установен в Милано адвокат, е поискал от Tribunale di Milano (Районен съд Милано) да издаде заповед за плащане срещу г-жа Anna Maria Fiermonte (пребиваваща в Хамбург) за дължимите му суми като възнаграждение за извършените от него професионални услуги във връзка с производство относно завещание.

12. На 26 октомври 2015 г. Tribunale di Milano (Районен съд Милано) издава заповед за плащане за сумата от 53 297,68 EUR, ведно с лихвите и разноските (наричана по-нататък „въпросната заповед за плащане“).

13. Г-жа Fiermonte не оспорва въпросната заповед за плащане и тя става окончателна. След това г-н Salvoni подава заявление за издаване на удостоверението по член 53 във връзка с тази заповед.

14. След извършена служебно справка в интернет обаче и след преглед на становището на г-н Salvoni запитващата юрисдикция стига до извода, че: i) отношенията между г-жа Fiermonte и г-н Salvoni са отношения между потребител и професионалист и ii) г-н Salvoni е насочил дейността си към държавата членка по местоживеене на потребителя по смисъла на член 17, параграф 1, буква в) от Регламент № 1215/2012. В този контекст съдът приема, че съгласно член 18, параграф 2 от Регламент № 1215/2012 г-н Salvoni е трябвало да заведе дело срещу своя клиент в съдилищата на държавата членка по неговото местоживеене (Германия).

15. Поради това Tribunale di Milano (Районен съд Милано), който вече действа в рамките на производството по член 53, стига до извода, че при издаването на въпросната заповед за плащане не е проверил компетентността си съгласно Регламент № 1215/2012, както изисква член 28, параграф 1.

16. При тези обстоятелства запитващата юрисдикция счита, че автоматичното издаване на удостоверението по член 53 може да противоречи на правото на Съюза, тъй като може да лиши от ефективна защита лицето, срещу което може да бъде изпълнена въпросната заповед за плащане. Запитващата юрисдикция признава, че в съответствие с членове 42 и 53 от Регламент № 1215/2012 тя няма правомощие да откаже издаване на удостоверението, тъй като разглежданата заповед за плащане е станала окончателна. Въпреки това запитващата юрисдикция пита дали, ако член 53 от Регламент № 1215/2012 бъде тълкуван в светлината на член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“), той не ѝ предоставя правомощието да предприеме други мерки в защита на потребителя.

17. В това отношение запитващата юрисдикция се позовава на практиката на Съда, според която потребителят е в слаба позиция спрямо продавачите или доставчиците на услуги и в резултат на това може да са необходими позитивни действия, които при необходимост да бъдат предприети и служебно, от страна на националните съдилища, за да се поправи това неравенство при

определени обстоятелства [3]. Следователно в положение като това по главното производство според запитващата юрисдикция трябва да се постигне баланс между необходимостта да се гарантира бързото и ефикасно изпълнение на съдебни решения в рамките на Европейския съюз и необходимостта от ефективна защита на потребителите.

18. Според запитващата юрисдикция правилният баланс би се постигнал, ако член 53 от Регламент № 1215/2012 се тълкува в смисъл, че дава правомощие на съда по произход ex officio да проверява дали правилата за компетентност, установени в глава II, раздел 4 от Регламента (т.е. членове 17—19 от него), са били нарушени и когато е уместно, да информира потребителя за евентуалното нарушение. По този начин потребителят би бил уведомен, че може да използва средствата, предвидени в член 45, параграф 1, буква д) и член 46 от Регламент № 1215/2012, за да оспори признаването и изпълнението на решението пред съда на държавата членка по местоживеенето си.

19. В светлината на тези съображения Tribunale di Milano (Районен съд Милано) решава да спре производството и да отправи до Съда следния преюдициален въпрос:

„Трябва ли член 53 от Регламент [№ 1215/2012] и член 47 от [Хартата] да се тълкуват в смисъл, че не допускат възможността съдебният орган по произход, сезиран с искане да издаде [удостоверението по член 53] във връзка с окончателно съдебно решение, да упражни служебни правомощия за установяване на нарушение на разпоредбите от глава II, раздел 4 от [Регламент № 1215/2012] с цел да информира потребителя за евентуално установеното нарушение и да позволи на същия потребител да прецени съзнателно възможността да използва средствата за защита, предвидени в член 45 от същия регламент?“.

20. В настоящото производство са представени писмени становища от чешкото, ирландското и италианското правителство, както и от Европейската комисия.

IV. Анализ

A. Предварителни бележки

21. За да очертая анализа на правните въпроси, които настоящият случай повдига, на първо място ще изясня разбирането си за него.

22. Първо, въпросната заповед за плащане е издадена от Tribunale di Milano (Районен съд Милано), който е и националният съд, сезиран като съд по произход с искане за издаване на удостоверението по член 53 във връзка с разглежданата заповед, решил да отправи преюдициално запитване. Предполагам, че макар и номинално от същата юрисдикция, първоначалната заповед за плащане е издадена от друг съдебен състав на този съд (или друг съдия).

23. Второ, въпросната заповед за плащане не е европейско изпълнително основание по смисъла на Регламент (ЕО) № 805/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 21 април 2004 година за въвеждане на европейско изпълнително основание при безспорни вземания [4]. Тя изглежда е съдебно решение, което се основава изцяло на националното право и което, за да бъде признато и изпълнено зад граница, трябва да премине през механизмите, предвидени в Регламент № 1215/2012.

3 Запитващата юрисдикция се позовава например на решения от 6 октомври 2009 г., Asturcom Telecomunicaciones (C-40/08, EU:C:2009:615), от 14 юни 2012 г., Banco Español de Crédito (C-618/10, EU:C:2012:349), от 4 юни 2015 г., Faber (C-497/13, EU:C:2015:357), от 18 февруари 2016 г., Finanmadrid EFC (C-49/14, EU:C:2016:98), и от 26 януари 2017 г., Banco Primus (C-421/14, EU:C:2017:60).

4 ОВ L 143, 2004 г., стр. 15; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 7, стр. 3.

24. Трето, в преюдициалното запитване не се споменава каквито и да било документи да са били връчвани по някакъв начин на ответника, г-жа Fiermonte, която има местоживеене в Германия. Следователно не е ясно дали г-жа Fiermonte действително е имала възможност да възрази срещу издаването на заповедта за плащане, поискана от г-н Salvoni, и дали въпросните документи са ѝ били надлежно връчени. Макар със сигурност да не е предмет на настоящото дело, може би ще е полезно да се припомни, че поначало липсата на надлежно връчване на документи в друга държава членка би могла да засегне окончателността на постановено решение, било то по силата на правото на Съюза, или на националното право (в зависимост от особеностите на делото).

25. Четвърто и последно, в преюдициалното запитване не се сочи правно основание в националното право за предложените от запитващата юрисдикция действия. В светлината на това могат да се предвидят два сценария.

26. От една страна, може да се предположи, че съществуват разпоредби на националното право, които оправомощават или дори задължават съда по произход, когато е сезиран с искане за издаване на удостоверението по член 53, да извърши под някаква форма проверка на решението, чието изпълнение се иска. Ако случаят е такъв, може да се предположи, че националното законодателство предвижда някакъв вид преразглеждане на първоначалното решение, ако бъде открит проблем в него. Естествено, дали такава процедура би била съвместима с член 53 от Регламент № 1215/2012, е съвсем друг въпрос. Изглежда обаче разумно да се предположи, че всяка потенциална правна или съдебна реакция на това основание би била насочена *към основното решение*.

27. От друга страна — какъвто изглежда е настоящият случай — възможно е националните правила да не предвиждат такъв механизъм за проверка, а потенциалното основание за предложените от запитващата юрисдикция действия да се корени единствено в правото на Съюза.

28. Отново, като оставим за момента настрана въпроса дали такова преразглеждане би било допустимо съгласно правото на Съюза, трябва да призная, че донякъде съм озадачен от начина, по който запитващата юрисдикция възнамерява да процедира, по-специално относно това какъв би бил резултатът от такова преразглеждане, ако изобщо е допустимо. Ако моето разбиране за това, което националният съд предлага, е правилно, тогава този съд, от една страна, ще издаде удостоверението по член 53, но в същото време ще предупреди една от страните в първоначалното производство и ще ѝ даде указания, че може да възрази срещу изпълнението на същото решение, което той току-що е удостоверил.

29. Колкото и добронамерени и оригинални да могат да бъдат предложените действия — независимо от това дали подобна комуникация между съдия и ответник е допустима съгласно националното право — считам, че подобни действия трудно се съвместяват с редица правни принципи.

30. Първо, едновременното издаване от съда по произход на удостоверение, което удостоверява, че едно съдебно решение е изпълняемо, и изпращане на съобщение до ответницата, с което я уведомява за твърдени пороци в това решение, би накърнило принципа на взаимно доверие, който е в основата на системата за взаимно признаване на съдебни решения[5]. Действително изпълнителните органи на сезираната държава членка едва ли ще бъдат единствените, които могат да поставят под въпрос дали може да се вярва на решенията на такъв съд.

5 Вж. съображение 26 от Регламент № 1215/2012.

31. Второ, предложените от запитващата юрисдикция действия биха влезли в противоречие и с принципа на правната сигурност, доколкото по същество биха поставили под въпрос, ако не пряко валидността, то със сигурност de facto действието на удостоверението по член 53 и основното окончателно съдебно решение.

32. Трето и може би най-важно, имам сериозни съмнения, че предложените от запитващата юрисдикция действия са в съответствие с принципите на справедлив съдебен процес и на равнопоставеност на страните, както са доразвити в „теорията на външните прояви“, която Европейският съд по правата на човека е развил от общоприетата максима, че „справедливостта не само трябва да бъде прилагана; тя трябва да бъде и засвидетелствана“. Спазването на член 6, точка 1 от Европейската конвенция за правата на човека изисква съдебният процес да бъде справедлив както по същество, така и външно. По-специално, освен да бъдат безпристрастни и независими, по време на цялото производство членовете на съда трябва да действат по начин, който не поражда съмнение за възможна пристрастност [6]. Предполагам, че в правния ред на Съюза ще бъдат възприети същите принципи на правото [7].

33. С оглед на тези стандарти предлаганите от запитващата юрисдикция действия на практика биха означавали, че съдът вече няма да бъде безпристрастен арбитър, а по своя собствена воля и очевидно извън всякаква процесуална рамка всъщност ще влезе в ролята на правен съветник на ответника, предоставяйки на една от страните правни съвети за това как да оспори решение, което самият той току-що е удостоверил и чието изпълнение се иска от другата страна.

34. Следователно за целите на настоящото заключение ще приема поставения от националния съд въпрос като по-общ, отделен от конкретните действия, които явно запитващата юрисдикция обмисля: дали националният съд при издаването на удостоверението по член 53 има право (или дори е задължен) съгласно правото на Съюза да установи дали съдебното решение, за което се издава удостоверението, е издадено в нарушение на правилата за компетентност по отношение на потребителските договори?

35. Формулиран по този начин, отговорът на въпроса естествено ще даде отговор и на двете възможни хипотези, споменати по-горе, а именно дали всяко такова действие е разрешено (или задължително) пряко по силата на самото право на Съюза, както и дали националните правила, предвиждащи такова преразглеждане, са съвместими със същите разпоредби на правото на Съюза. Същевременно и в двата случая единствената мислима процесуална последица от такова преразглеждане би трябвало да бъде насочена към самото основно национално решение или потенциално — към преустановяване на производството по издаване на удостоверение (като не се издаде удостоверение по член 53), с други думи последици, които са съвместими с правораздавателната функция на независим арбитър.

36. Предвид изложеното и преди да премина към същността на настоящото дело, следва да направя някои бележки относно компетентността на Съда в настоящото производство. Въпреки че нито една от представилите становища страни не е повдигнала този въпрос, Съдът трябва да прецени служебно дали е компетентен да се произнесе в производство, по което може да не са изпълнени предвидените в член 267 ДФЕС условия относно компетентността на Съда.

6 Вж. по-специално решения на ЕСПЧ от 17 януари 1970 г., Delcourt с/у Белгия (CE:ECHR:1970:0117JUD000268965, § 31), и от 7 юни 2001 г., Kress с/у Франция (CE:ECHR:2001:0607JUD003959498, § 41).

7 Вж. по-специално неотдавнашното решение от 27 февруари 2018 г., Associação Sindical dos Juízes Portugueses (C-64/16, EU:C:2018:117, т. 41—44 и цитираната съдебна практика).

Б. Компетентността на Съда (първо действие)

37. Дали в рамките на предвиденото в член 53 от Регламент № 1215/2012 производство съдът по произход упражнява правораздавателни функции? Или по същество действието по „писмено резюмиране“ на окончателно национално съдебно решение във формуляра в приложение I има само административен характер, като по този начин съдът по произход вероятно не отговаря на определението за „юрисдикция“ по смисъла на член 267 от ДФЕС?

38. До известна степен Съдът е разгледал този въпрос в неотдавнашното си решение Gradbeništvo Korana, в което е постановил, че при обстоятелства като разглежданите по това дело производството за издаване на удостоверение по член 53 има правораздавателен характер, поради което запитващата юрисдикция е имала право да отправи до Съда преюдициално запитване [8].

39. Този извод, ограничен до обстоятелства като разглежданите в *посоченото по-горе главно производство*, поставя въпроса дали производството за издаване на удостоверението по член 53 *винаги* има правораздавателен характер или поне дали в положение като разглежданото в главното производство по настоящото дело това производство има и правораздавателен характер.

40. Според постоянната съдебна практика, за да прецени дали запитващият орган притежава качеството на „юрисдикция“ по смисъла на член 267 ДФЕС, което е въпрос единствено на правото на Съюза, Съдът взема предвид съвкупност от фактори, известни като т.нар. „критерии на Dorsch“ [9]. За да бъде квалифициран съответният национален орган като „юрисдикция“, която има право да сезира Съда, трябва да се провери дали той е законоустановен, дали е постоянно действащ, дали юрисдикцията му е задължителна, дали производството пред него е състезателно, дали той прилага правни норми и дали е независим.

41. По-нататък, за да се установи дали национален орган, на когото по закон са възложени различни по естество функции, следва да се счита за „юрисдикция“ по смисъла на член 267 ДФЕС, е необходимо да се провери конкретното естество на функциите, правораздавателни или административни, които упражнява в специфичния нормативен контекст, в който му се налага да сезира Съда, за да се установи дали пред него има висящ спор и дали трябва да се произнесе в производство, което приключва с правораздавателен акт [10]. По-специално, национален орган — дори когато е правораздавателен орган според приложимите национални правила [11] — не може да се квалифицира като „юрисдикция“ по смисъла на член 267 от ДФЕС в обстоятелства, при които решава въпроси, упражнявайки функции, които не са правораздавателни, по-конкретно такива с административен характер [12].

42. На този етап, за да установи дали в действителност може да отговори на въпроса, поставен от запитващата юрисдикция, Съдът би могъл да разгледа подробно дали е изпълнен всеки един от критериите на Dorsch. Чудя се обаче колко полезен би бил такъв подход по простата причина, че в настоящия случай допустимостта се определя от същността на спора и обратно. Без да се даде отговор по същество на въпроса, поставен от националния съд (по отношение на обхвата и естеството на производството по издаване на удостоверение по член 53), е невъзможно да се посочи каква роля (правораздавателна или просто административна) упражнява националният съд съгласно правото на Съюза в това производство и по този начин

8 Решение от 28 февруари 2019 г. (C-579/17, EU:C:2019:162, т. 41).

9 Вж. решения от 17 септември 1997 г., Dorsch Consult (C-54/96, EU:C:1997:413, т. 23), и по-ново, от 17 юли 2014 г., Torresi (C-58/13 и C-59/13, EU:C:2014:2088, т. 17 и цитираната съдебна практика).

10 Вж., наред с останалото, решение от 17 юли 2014 г., Torresi (C-58/13 и C-59/13, EU:C:2014:2088, т. 19 и цитираната съдебна практика).

11 Вж. например решение от 19 октомври 1995 г., Job Centre (C-111/94, EU:C:1995:340, т. 11 и 12).

12 Вж. в този смисъл решение от 31 януари 2013 г., Белов (C-394/11, EU:C:2013:48, т. 40 и цитираната съдебна практика).

да се реши въпросът за допустимостта. Рано или късно при разглеждането на въпроса за допустимостта ще трябва да се обърне внимание и на въпроса по съществото на спора, най-късно при разглеждането на характера на производството (съдебно, състезателно) по член 53 от Регламент № 1215/2012. Тогава изводът от това обсъждане ще трябва да се приложи към въпроса за допустимостта, като същевременно се твърди, че всичко дотук е било единствено преценка на допустимостта.

43. Според мен практическата полза от такъв подход е малка. Той би изисквал и обсъждане на някои от останалите критерии на Dorsch, които имат ограничено или дори нямат никакво значение за същността на реалния проблем, установен от националния съд, а освен това би наложил задълбочено изследване на някои особености на националното право, с които просто не разполагаме.

44. Така, вместо да се занимавам с несъмнено разгорещения спор за това дали яйцето предхожда кокошката и до каква степен кокошката определя съдържанието на яйцето, ще пристъпя направо към анализа на вътрешността на яйцето. Затова първо ще разгледам случая по същество и след това, в края на настоящото заключение, по съображения за изчерпателност ще се върна накратко на въпроса за компетентността [13].

B. Анализ на преюдициалния въпрос

45. С въпроса си запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 53 от Регламент № 1215/2012, тълкуван в светлината на член 47 от Хартата, допуска възможността съдът по произход, сезиран с искане да издаде удостоверение във връзка със съдебно решение, придобило сила на пресъдено нещо, да проверява служебно дали това решение е постановено в нарушение на правилата за компетентност по отношение на потребителските договори.

46. Чешкото, ирландското и италианското правителство считат, че съображенията на запитващата юрисдикция противоречат както на буквата, така и на духа на Регламент № 1215/2012. Комисията, от друга страна, поддържа, че член 53 от Регламент № 1215/2012 не изключва възможността съдът по произход да проверява дали са нарушени правилата за компетентност, установени в същия регламент, и когато е уместно, да информира потребителя. Тази разпоредба обаче — добавя Комисията — не задължава съда по произход да направи това.

47. До голяма степен споделям становищата, изразени от чешкото, ирландското и италианското правителство.

1. Целта и предназначението на удостоверението по член 53

48. От самото начало е важно да се подчертаят целта и предназначението на удостоверението по член 53.

49. В съответствие с член 42, параграф 1 от Регламент № 1215/2012 молителят, който иска изпълнение на съдебно решение, издадено в друга държава членка, трябва да предостави на компетентния орган по изпълнение на решението в сезираната държава членка препис от въпросното решение и удостоверението по член 53. В съответствие с член 43, параграф 1 от Регламент № 1215/2012 това удостоверение също така трябва да бъде връчено на лицето, срещу което се иска изпълнението, преди първата изпълнителна мярка [14].

13 Вж. по-долу точки 93—104 от настоящото заключение.

14 Вж. също съображение 32 от Регламент № 1215/2012.

50. Целта на удостоверението по член 53 е достоверно да се заяви, че съдебното решение е изпълняемо. То съдържа извлечение от съдебното решение, както и, когато е уместно, релевантна информация относно възстановяемите процесуални разходи и начислената лихва. Следователно това е документ с важна информационна стойност. Като извлича от решението, чието изпълнение се иска, основната информация и прави тази информация лесно разбираема за властите и за всяка заинтересована страна — благодарение на стандартизирания формуляр, който трябва да се използва, установен в приложение I към Регламент № 1215/2012 — удостоверението по член 53 допринася за бързото и ефективно изпълнение на съдебни решения, издадени в чужбина [15].

51. Докато в системата, установена с Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела [16], не се изискваше издаването на въпросното удостоверение [17], с влизането в сила на Регламент № 1215/2012 това стана задължително. Това е така, защото новият регламент, който премахва необходимостта от производството по екзекватура, предвижда опростена процедура, основана на принципа, че решение, издадено в държава членка, следва да се разглежда като издадено в сезираната държава членка [18]. Целта на това нововъведение е да се намалят продължителността и разходите за трансгранични спорове [19].

52. Според новата система властите в сезираната държава членка трябва да изпълнят съдебното решение само въз основа на информацията, съдържаща се в решението и в удостоверението по член 53. Ето защо това удостоверение — както посочва Съдът — съставлява основата за прилагането на принципа на пряко изпълнение на съдебните решения, постановени в чужбина [20]. Накратко, без това удостоверение съдебното решение не може да се движи свободно в европейското съдебно пространство [21].

53. Важно е да се отбележи, че съгласно Регламент № 1215/2012 съдът по произход вече е *единственият* орган, издаващ удостоверението по член 53, за разлика от предишната система, където компетентният орган не беше непременно съдът, постановил въпросното решение [22]. Като се има предвид това, е очевидно, че законодателят на Съюза е решил, че по принцип не е необходимо съдът, сезиран с искане за издаване на удостоверението по член 53, да установява своята компетентност по съществото на спора. Наличието на компетентност би било установено, мълчаливо или изрично, чрез постановяване на решението, чието изпълнение е поискано. Всъщност формулярът, установен в приложение I към Регламент № 1215/2012, изисква от съда по произход да се произнесе по въпроса за компетентността по съществото на спора само когато този съд е издал „временни, включително обезпечителни, мерки“ [23].

54. Тълкуването на член 53 от Регламент № 1215/2012, предложено от запитващата юрисдикция, не може лесно да се съвмести с гореизложените съображения. По-конкретно, това тълкуване на практика би възпрепятствало една от основните характеристики на новата система, въведена с Регламент № 1215/2012. Всъщност проверките, които преди това са били извършвани в

15 Вж. решение от 6 септември 2012 г., Trade Agency (C-619/10, EU:C:2012:531, т. 41), както и заключението на генералния адвокат Kokott по това дело (EU:C:2012:247, т. 38).

16 ОВ L 12, 2001 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 73.

17 Вж. членове 53—55 от Регламент № 44/2001. Вж. и решение от 6 септември 2012 г., Trade Agency (C-619/10, EU:C:2012:531, т. 36).

18 Вж. член 39 от Регламент № 1215/2012.

19 Вж. в този смисъл съображение 26 от Регламент № 1215/2012.

20 Вж. в този смисъл решение от 28 февруари 2019 г., Gradbeništvo Korana (C-579/17, EU:C:2019:162, т. 37).

21 Вж. заключението на генералния адвокат Bot по дело Gradbeništvo Korana (C-579/17, EU:C:2018:863, т. 44 и цитираната съдебна практика).

22 Съгласно член 54 от Регламент № 44/2001 сертификатът се издава от „съда *или компетентния орган* на държава членка, където е постановено съдебно[то] решение“ (курсивът е мой).

23 Вж. точка 4.6.2.2 на стандартизирания формуляр в приложение I към Регламент № 1215/2012. Вж. също член 42, параграф 2 от този регламент.

сезираната държава членка в производството по екзекватура, не били премахнати, а само преместени в производството по издаване на удостоверението, развиващо се в държавата членка по произход. Следователно това тълкуване на разпоредбата противоречало на логиката и духа на Регламент № 1215/2012.

55. Редица други елементи подкрепят това разбиране.

2. Правомощията на съда по произход

56. По дело Trade Agency Съдът постановява, че съгласно установения с Регламент № 44/2001 режим издаването на въпросния сертификат (тогава предвиден в член 54 от него) е било „почти автоматично“ [24]. С член 53 от Регламент № 1215/2012 законодателят на Съюза очевидно потвърждава този подход. Доказателство за това е императивната формулировка на тази разпоредба: „По искане на заинтересована страна съдът по произход *издава* удостоверение“ [25].

57. Какво обаче означава тази *квази-автоматичност* на практика? Тя според мен означава, че когато е сезиран по член 53 от Регламент № 1215/2012, съдът по произход трябва да провери дали са изпълнени условията за прилагането на тази разпоредба. По-специално, съдът следва да провери дали Регламент № 1215/2012 е приложим ratione temporis и ratione materiae към разглеждания случай. Този съд следва също така да се увери, че решението, чието изпълнение се цели, е издадено от него и че молителят е „заинтересована страна“ по смисъла на член 53.

58. Обратно, съдът по произход не може да разглежда по-нататък този въпрос, като разшири своята проверка по отношение на аспекти на спора, които попадат извън обхвата на член 53 от Регламент № 1215/2012. По-конкретно, съдът по произход не може да преразглежда въпросите по същество на спора и относно компетентността, които са били уредени в решението, чието изпълнение се иска.

59. Различно тълкуване на тази разпоредба би „заобиколило“ системата, създадена с Регламент № 1215/2012, въвеждайки допълнителна степен на съдебен контрол дори когато националното право (вече) не предвижда производство по обжалване на въпросното решение. Следователно този подход би застрашил принципа на силата на пресъдено нещо.

60. Съдът вече е подчертавал значимостта на принципа на силата на пресъдено нещо както в правния ред на Съюза, така и в националните правни системи. За да се гарантират както стабилността на правото и правоотношенията, така и доброто правораздаване, Съдът счита за важно съдебните решения, които са станали окончателни след изчерпване на възможностите за обжалване или след изтичане на предвидените за това срокове, да не могат повече да бъдат оспорвани [26].

61. Следователно дори заповедта за плащане да е издадена, както счита запитващата юрисдикция, в нарушение на правилата за компетентност, установени в глава II, раздел 4 от Регламент № 1215/2012, това обстоятелство не може да лиши заповедта за плащане от нейния окончателен характер и вследствие на това — от изпълняемостта ѝ в друга държава членка.

62. В този контекст друг аспект, който изглежда проблематичен, е фактът, че запитващата юрисдикция е извършила проверката ex officio.

24 Решение от 6 септември 2012 г. (C-619/10, EU:C:2012:531, т. 41).

25 Курсивът е мой.

26 Вж. по-специално решение от 16 март 2006 г., Kapferer (C-234/04, EU:C:2006:178, т. 20).

63. Член 46 от Регламент № 1215/2012 изрично посочва, че изпълнението може да бъде отказано на основанията, посочени в член 45 от този регламент, само по „молба на лицето, срещу което се иска изпълнение“. Освен това член 45, параграф 2 добавя, че при разглеждането на това дали основанията по член 45, параграф 1, буква д) са изпълнени, „съдът, до [който] е подадена молба, е обвързан от фактическите констатации, на основата на които съдът по произход е определил своята компетентност“.

64. Този подход може да се сравни с други примери от Регламент № 1215/2012, където европейският законодател изрично е възложил на съда задължение да действа служебно. Такъв е случаят по-конкретно в членове 27 и 28 и член 29, параграф 1 от Регламента.

65. Взети заедно, тези разпоредби показват, че законодателят на Съюза е решил да остави на страната, срещу която се иска изпълнение, инициативата да възрази срещу изпълнението. Може да се твърди, че този избор е съвместим с целта за насърчаване във възможно най-голяма степен на свободното движение на съдебни решения в рамките на Европейския съюз. Тази цел изисква да бъдат поставени ясни граници относно срока, начина, както и основанията, на които може да се направи възражение срещу изпълнението на съдебното решение, постановено в чужбина.

66. С оглед на гореизложеното считам, че запитващата юрисдикция няма право да проверява дали разглежданата заповед за плащане е издадена законосъобразно, и по-конкретно в съответствие с правилата за компетентност, предвидени в Регламент № 1215/2012. A fortiori запитващата юрисдикция не е длъжна да прави това ex officio.

3. Производството по член 53 от Регламент № 1215/2012

67. Този извод се потвърждава и от съображения, свързани с характера на производството, предвидено в член 53 от Регламент № 1215/2012. Регламент № 1215/2012 не съдържа разпоредби относно производството, което трябва да се следва при издаването на удостоверението по член 53.

68. Следователно административните и практическите елементи на производството (като например вътрешната компетентност на съда по произход, документите, които трябва да се представят, наличието и размера на таксите и т.н.) се уреждат от законодателството на държавите членки. Това обаче е така само при условие че се гарантира спазването на разпоредбите на Регламент № 1215/2012, функционирането на установената в него система е ефективно и постигането на преследваната цел не се възпрепятства.

69. Както бе обяснено в точки 56—61 по-горе, от логиката на новата система за признаване и изпълнение на съдебни решения по граждански и търговски дела и от текста на член 53 от Регламент № 1215/2012 следва, че издаването на удостоверението по член 53 от съда по произход е автоматично. Веднъж установи ли се, че са изпълнени условията за прилагане на член 53, съдът по произход не може да откаже да издаде удостоверението.

70. При това положение производството, което трябва да се следва от съда по произход, изисква — бих казал неизбежно — бързото разглеждане на молбата на молителя. Всеки допълнителен срок, поставен от съда по произход, за да изследва въпрос, който надхвърля самото изпълнение на условията, посочени в член 53 от Регламент № 1215/2012, би могъл да доведе до ненужно забавяне на производството. Това на свой ред ще доведе до подлагане на риск на ефективността на системата, въведена с Регламент № 1215/2012, което ще осуети целта да се намалят сроковете и разходите по трансграничните съдебни спорове.

71. Такъв би бил в частност случаят, ако съдът по произход реши ex officio да преразгледа въпросите, които вече са били разгледани (или е трябвало да бъдат разгледани) в решението, чието изпълнение е поискано. Това би могло да включва например проверка дали решението е постановено от компетентния национален съд съгласно правилата, установени в глава II от Регламент № 1215/2012.

72. Моето заключение по този въпрос не противоречи на практиката на Съда, в която е разгледан характерът на процедурата, в рамките на която дадено съдебно решение бива удостоверено като европейско изпълнително основание по смисъла на Регламент № 805/2004[27]. Задължението на съда по произход да провери дали всички изисквания за удостоверяване като европейско изпълнително основание са изпълнени, произтича изрично от член 6 от Регламент № 805/2004 — разпоредба, която няма еквивалент в Регламент № 1215/2012.

4. Защитата на потребителите в контекста на Регламент № 1215/2012

73. На този етап е необходимо да се провери дали фактът, че правилата за компетентност, за които се твърди, че са нарушени от Tribunale di Milano (Районен съд Милано) при издаването на въпросната заповед за плащане, се отнасят до компетентност по искове срещу потребители, може все пак да доведе до друго заключение.

74. Както бе споменато в точка 17 по-горе, запитващата юрисдикция черпи вдъхновение от практиката на Съда, развита особено в контекста на Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори[28], според която потребителят е в слаба позиция спрямо продавачите или доставчиците и в резултат на това може да са необходими позитивни действия, които при необходимост да бъдат предприети и служебно от страна на националните съдилища, за да се поправи това неравенство при определени обстоятелства[29].

75. Поради това запитващата юрисдикция пита дали тази съдебна практика, в положение като разглежданото по главното производство, позволява на съда по произход да информира потребителя ex officio за предполагаемото нарушение, без същевременно да се противопоставя или да отказва издаването на удостоверението по член 53. Тази информация би позволила на потребителя да прецени съзнателно дали желае да възрази срещу признаването и изпълнението на заповедта за плащане пред съда на държавата членка по местоживеенето си, като използва средството за защита, предвидено в член 45, параграф 1, буква д) от Регламент № 1215/2012.

76. По този въпрос споделям становището на чешкото, ирландското и италианското правителство и Комисията, че не може просто към Регламент № 1215/2012 да бъде приложена практиката на Съда по Директива 93/13.

27 Вж. особено решения от 17 декември 2015 г., Imtech Marine Belgium (C-300/14, EU:C:2015:825, т. 46 и 47), и от 16 юни 2016 г., Pebros Servizi (C-511/14, EU:C:2016:448, т. 25).

28 ОВ L 95, 1993 г., стр. 29; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 2, стр. 273.

29 Вж. цитираната в бележка под линия 3 по-горе съдебна практика.

77. Директива 93/13 е насочена главно към сближаване на материалното право на държавите членки относно неравноправните клаузи в потребителските договори, оставяйки на държавите членки да определят необходимите процесуални правила [30] в съответствие с добре известния принцип на процесуална автономия [31]. Цитираната от запитващата юрисдикция съдебна практика е развита по дела, в които Съдът е счел, че националните процесуални правила правят невъзможно или изключително трудно за потребителите да упражняват правата, предоставени им от Директива 93/13.

78. В това отношение следва да се подчертае, че съгласно член 6, параграф 1 от Директива 93/13 неравноправните клаузи не са обвързващи за потребителя. Както Съдът е постановявал, това е императивна разпоредба, с която се цели замяната на формалното равновесие, което договорът установява между правата и задълженията на съдоговорителите, с действително равновесие, което може да възстанови равенството между тях [32]. Обратно, Регламент № 1215/2012 установява общи процесуални правила. Той не съдържа ориентирана към резултатите материалноправна разпоредба с широк обхват, подобна на член 6, параграф 1 от Директива 93/13.

79. Това едва ли е изненадващо. Регламент № 1215/2012 включва редица разпоредби, които са специфични за потребителите и им предоставят конкретни права в производството. Както пояснява съображение 18, „във връзка със застраховането, *потребителските* и трудовите договори по-слабата страна следва да бъде защитена от правила за компетентност, които са в по-висока степен благоприятни за нейните интереси, отколкото общите правила“ [33].

80. Следователно по силата на член 17, параграф 1, буква в) от този регламент компетентността трябва да се определи съгласно правилата, установени в глава II, раздел 4 „по отношение на дела във връзка с договор, сключен от лице — потребител, за цел, която може да се приеме, че е извън неговата търговска дейност или професия […], ако […] договорът е сключен с лице, което извършва търговски или професионални дейности в държавата членка, където потребителят има местоживеене, или което с всички средства насочва тези дейности към тази държава членка или към няколко държави, включително тази държава членка, и договорът попада в обхвата на тези дейности“. На свой ред член 18, параграф 2 от Регламент № 1215/2012 предвижда, че „другата страна по договора може да предяви иск срещу потребител само в съдилищата на държавата членка, където има местоживеене потребителят“.

81. Освен това член 45, параграф 1, буква д), подточка i) и член 46 от Регламент № 1215/2012 предоставят на потребителите специално основание, на което може да се откаже признаване и изпълнение, когато въпросното решение противоречи на посочените по-горе специфични правила за компетентност.

82. В светлината на гореизложеното считам, че по въпросите, попадащи в приложното поле на Регламент № 1215/2012, законодателят на Съюза е взел предвид специфичното положение на потребителите и е създал ad hoc правила за тази цел. Следователно Регламент № 1215/2012 вече съдържа редица допълнителни процесуални гаранции, които са счетени за необходими за потребителите. В такава рамка, която вече силно защитава потребителите, няма нужда да се „раздува“ член 53 от този регламент, така че да се въведат — по тълкувателен път — допълнителни гаранции като предложените от запитващата юрисдикция.

30 Вж. особено съображения 10 и 24 от Директива 93/13.

31 Вж., наред с много други, решение от 26 октомври 2006 г., Mostaza Claro (C-168/05, EU:C:2006:675, т. 24).

32 Вж. например решение от 14 юни 2012 г., Banco Español de Crédito (C-618/10, EU:C:2012:349, т. 40 и цитираната съдебна практика).

33 Курсивът е мой. Вж. също съображение 14 от Регламент № 1215/2012.

83. От систематична гледна точка, ако в разпоредбите на Регламент № 1215/2012 трябва да бъде „прочетено“ съществуването на допълнителна степен на защита на потребителите, трябва ли по подобен начин да бъдат третирани и другите категории лица, които законодателят на Съюза счита, че следва да се ползват от специфична защита, когато са ответници [34]?

84. В този контекст може би е добре да се припомни, че в самата съдебна практика, посочена от запитващата юрисдикция, Съдът вече е признал, че защитата на потребителя не е абсолютна. По-специално, той е приел, че правото на Съюза не задължава националната юрисдикция да не прилага вътрешни процесуалноправни норми, съгласно които дадено решение е окончателно, дори ако това би позволило да се отстрани допуснато с въпросното решение нарушение на разпоредба, съдържаща се в Директива 93/13 [35]. И въпреки това, както е посочено в точки 59—61 по-горе, предложените от запитващата юрисдикция действия биха били равносилни на оспорване на окончателния характер на решението, за което се иска издаване на удостоверението по член 53.

5. Член 47 от Хартата

85. На последно място, трябва да заявя, че дори ако към уравнението бъде добавен член 47 от Хартата, моето заключение относно правилното тълкуване на член 53 от Регламент № 1215/2012 остава непроменено.

86. Законодателят на Съюза е взел предвид необходимостта да се гарантира, че заинтересованите страни разполагат с адекватни правни средства, които им позволяват да възразят срещу изпълнението на решения, постановени в чужбина. В съображение 29 от Регламент № 1215/2012 законодателят на Съюза подчертава, че „прякото изпълнение в сезираната държава членка на съдебно решение, постановено в друга държава членка, без декларация за изпълняемост не следва да излага на опасност зачитането на правото на защита“, и добавя в съображение 38, че Регламентът зачита основните права, и „по-специално правото на ефективни правни средства за защита и правото на справедлив съдебен процес, гарантирани в член 47 от Хартата“.

87. Вече има редица предпазни мерки, които напълно гарантират тази цел.

88. На първо място, ако е вярно, че въпросната заповед за плащане е издадена в нарушение на правилата за компетентност, установени в глава II, раздел 4 от Регламент № 1215/2012, г-жа Fiermonte може да възрази срещу признаването и изпълнението в Германия, като се позове на член 45, параграф 1, буква д), подточка i) във връзка с член 46 от същия регламент.

89. На второ място, г-жа Fiermonte би могла да се позове и на основанието за отказ по член 45, параграф 1, буква б) от Регламент № 1215/2012 по отношение на решенията, постановени в отсъствие на страната, ако са изпълнени предвидените в него условия. Съгласно тази разпоредба съдебно решение, постановено в отсъствие на страната, не се признава, „ако на ответника не е връчен документът за образуване на производството или равностоен документ в достатъчен срок и по такъв начин, че да има възможност да организира защитата си, освен ако ответникът не е успял да предяви иск за оспорване на съдебното решение, когато е било възможно да стори това“.

34 Например притежатели на полица, застраховани лица, трети ползващи се лица по застрахователен договор, увредени страни, работници или служители (като споменавам само тези, посочени в член 45, параграф 1, буква д), подточка i) от Регламент № 1215/2012).

35 Вж. например решение от 26 януари 2017 г., Banco Primus (C-421/14, EU:C:2017:60, т. 47 и цитираната съдебна практика).

90. На трето място, системата за защита, която се съдържа в разпоредбите на Регламент № 1215/2012, се допълва от принципа за отговорност на държавата за вреди. Ако г-жа Fiermonte реши, че е претърпяла вреди в резултат на извършено от съда по произход нарушение на правилата, установени в Регламент № 1215/2012, и такива, свързани с евентуалните разходи, които вече са възникнали вследствие на незаконосъобразно решение, постановено от съда по произход, независимо от по-нататъшните действия на компетентния съд на сезираната държава членка, тя би имала възможността да предяви иск за обезщетение за вреди срещу съответната държава членка (или държави членки).

91. Действително съгласно постоянната съдебна практика принципът за отговорност на държавата за претърпени вреди или пропуснати ползи, причинени на физически лица в резултат на нарушения на правото на Съюза, за които може да се ангажира отговорността на държавата, се прилага във всеки случай, в който държава членка нарушава правото на Съюза, без значение кой държавен орган е отговорен за нарушението, включително и когато въпросното нарушение произтича от решение на съд [36].

92. С оглед на изложеното по-горе считам, че член 53 от Регламент № 1215/2012 не допуска съдебният орган по произход, сезиран с искане да издаде удостоверение във връзка със съдебно решение, придобило сила на пресъдено нещо, да проверява служебно дали това решение е постановено в нарушение на правилата за компетентност по отношение на потребителските договори.

Г. Компетентността на Съда (второ действие)

93. Накрая, след като разгледах случая по същество, за изчерпателност се връщам на въпроса за компетентността.

94. Поради различни съображения съм на мнение, че функциите, упражнявани от съда по произход, когато е сезиран с искане за издаване на удостоверение по член 53, са правораздавателни. Следователно този съд може да отправи преюдициално запитване по член 267 от ДФЕС.

95. Първо, в точка 52 по-горе подчертах значението на удостоверението по член 53 в светлината на Регламент № 1215/2012. Това удостоверение е от решаващо значение за прилагането на принципа за пряко изпълнение на съдебните решения, постановени в чужбина. След като удостоверението по член 53 бъде предоставено на компетентния изпълнителен орган, то на практика ще придобие собствен живот. Цялата информация, необходима за изпълнението на съответното съдебно решение, следва да бъде намерена в удостоверението по начин, който е „удобен за ползване“. Следователно е разумно да се приеме, че освен ако не бъде изрично оспорена, е малко вероятно точността на тази информация да се провери отново от изпълнителните органи чрез проверка на текста на въпросното съдебно решение, което често ще бъде съставено на език, който не разбират. Поради това на практика най-вероятно удостоверението по член 53 ще съставлява основата за изпълнение на решението.

96. Второ, ролята на органа, отговорен за извличането на информацията от решението, чието изпълнение се иска, и за въвеждането на тази информация в конкретния формуляр, често може да бъде по-скоро механична. Това обаче не винаги е така. Попълването на формуляра в приложение I към Регламент № 1215/2012 изисква доста подробна информация. Възможно е част от тази информация да не може да бъде намерена в съдебното решение, чието изпълнение се иска. Някои от въпросите могат очевидно да бъдат спорни. Други могат да изискват тълкуване на окончателното съдебно решение.

36 Вж. по-специално решение от 30 септември 2003 г., Köbler (C-224/01, EU:C:2003:513, т. 30—59).

97. В допълнение, въпросът дали условията за прилагане на член 53 от Регламент № 1215/2012, разгледани в точка 57 по-горе, са изпълнени, може да бъде предмет на спор между страните. Добър пример за това е делото Gradbeništvo Korana [37].

98. Всички тези елементи и възможности ме карат да направя по-скоро ясен извод: попълването на удостоверението по член 53 едва ли може да се квалифицира като „административна“ процедура, сходна с положение, в което някой просто е помолен да подпечата документ, без да влага много размисъл или съществен принос.

99. Трето, с оглед на това разбиране не намирам за задоволително тълкуването на член 53 от Регламент № 1215/2012, според което характерът (правораздавателен или административен) на функциите, упражнявани от органа, издаващ удостоверението, зависи всеки път от вида на въпросите, които трябва да бъдат решени в хода на това специфично производство. Характерът на тези функции, установени в разпоредбите на Регламент № 1215/2012, трябва да бъде един и същ от самото начало до края на производството, независимо дали въпросите, които трябва да се разгледат от съда по произход, се окажат повече или по-малко сложни или включват оценки, които в известна степен могат да надхвърлят това, което изрично е включено в решението, чието изпълнение се иска. Казано по-просто, трудно ми е да възприема подход, при който особеностите и (лоши) стечения на обстоятелствата в конкретен случай могат да превърнат член 53 от Регламент № 1215/2012 в производство с променливо съдържание, което понякога ще бъде, а в други случаи няма да бъде съдебно.

100. Четвърто и последно, на по-общо равнище би било полезно да се припомни също, че производството по издаване на удостоверението по член 53 се осъществява на практика на национално равнище чрез различни форми на „вътрешно делегиране“ [38]. Издаването на удостоверението по член 53 може да бъде извършено от отделен съдия или дори да бъде делегирано на съдебен секретар или друг служител на съда, но все пак дейността се извършва *в рамките на национален съд*.

101. Считам, че когато според общата и институционалната класификация органът, отправил преюдициалното запитване, е „юрисдикция“ съгласно националното право, трябва да се представят убедителни доводи, за да се докаже, че независимо от общия си характер на правораздавателен орган в конкретен случай по главното производство органът очевидно упражнява само административни функции [39]. Струва ми се, че Съдът е правил този извод само когато е било безспорно, че разглежданата дейност, въпреки че е извършена от съдебен орган, не е довела до решение с правораздавателен характер [40]. За разлика от това в случаите, в които положението е по-малко недвусмислено, Съдът изглежда е давал на националната юрисдикция „кредит на доверие“ [41].

102. Считам, че този подход е разумен и вероятно още по-оправдан в контекста на системата за съдебно сътрудничество, установена с Регламент № 1215/2012. Действието на цялата система, от която член 53 е важен компонент, се основава на централната роля, която се предоставя на правораздавателните органи. Поради това, когато една юрисдикция има съмнения относно разпоредбите на Регламент № 1215/2012, е в интерес на гарантирането на единството и яснотата на правото достъпът до Съда по член 267 ДФЕС да не се тълкува необосновано ограничително.

37 Решение от 28 февруари 2019 г. (C-579/17, EU:C:2019:162).

38 Относно разграничението между такова *вътрешно* делегиране и *външно* делегиране вж. моето заключение по дело Pula Parking (C-551/15, EU:C:2016:825, т. 96 и 97).

39 Вж. заключението на генералния адвокат Wahl по съединени дела Torresi (C-58/13 и C-59/13, EU:C:2014:265, т. 72 и 73).

40 Вж. например решение от 19 октомври 1995 г., Job Centre (C-111/94, EU:C:1995:340).

41 Вж. например решение от 16 декември 2008 г., Cartesio (C-210/06, EU:C:2008:723, т. 54—63).

103. В настоящия случай няма съмнение, че Tribunale di Milano (Районен съд Милано) и конкретният съдия, очевидно компетентни да издадат удостоверението по член 53, са част от общата италианска съдебна система. Освен това поради изложените по-горе причини производството, предвидено в член 53 от Регламент № 1215/2012, безспорно не е само от административен характер.

104. С оглед на гореизложеното считам, че Съдът е компетентен да отговори на поставения в настоящото производство въпрос.

V. Заключение

105. Предлагам на Съда да отговори на преюдициалния въпрос, поставен от Tribunale di Milano (Районен съд Милано, Италия), както следва:

„Член 53 от Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (преработен текст) не допуска възможността съдът по произход, сезиран с искане да издаде удостоверение във връзка със съдебно решение, придобило сила на пресъдено нещо, да упражни служебни правомощия с цел да установи дали това решение е постановено в нарушение на правилата за компетентност по отношение на потребителските договори“.